

עטרת מרדכי

העלון השבועי להפצת תורה ברוחו של מרן הגה"צ הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

ה' ניסן תשפ"ד עלון מס' 464 פרשת תזריע

זמני השבת:

עיר	כניסה	יציאה	ר"ת
י-ם	18:31	19:45	20:24
רחובות	18:46	19:46	20:21
חיפה	18:38	19:47	20:21
ב"ש	18:47	19:46	20:21
ת"א	18:46	19:47	20:22

נ"ש הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

המאמר המרכזי

מאת ראש המוסדות הרב עקיבא יגאל אבן דנאן

שמחת הגאולה בניסן

ורוכב על חמור' (זכריה ט, ט) [שהיא גאולה בדרך הטבע].

ומוסיף "אור חיינו" שאם לא יהיו לישראל מספיק זכויות של תורה ומצוות - **'וטמאה שבעת ימים'** - כלומר הקב"ה יתן שבע שנים של חבלי משיח. כאומרם ז"ל (סנהדרין זז) "שבע שנים דוד בא וכו'", שאלו שבע שנים של יסורים (שהם תוצאה של חטא - טומאה), שמטרתם לטהר ולזקק את כנסת ישראל כדי שתהיה ראויה לגאולה (למרות חסרון התורה).

"וביום השמיני" וגו' פירוש שאחר עבור ז' שנים, (הרי ש) בהתחלת יום (-השנה) השמיני - **'ימול בשר ערלתו'**, כי אז יעביר ה' בחינת הערלה מהעולם, דכתיב: **'וְאֶת רוּחַ הַטְּמָאָה אֶעְבֵּיר מִן הָאָרֶץ'** - הוא בחינת הערלה שהיא הקליפה. **ובזה נזכה לגאולה השלמה והאמיתית.**

הצדיק צבי אלימלך שפירא מדינוב זיע"א (בעל ה'בני יששכר') כותב שיי"ב הימים הראשונים של חודש ניסן שבהם קוראים את סדר הקרבת הנשיאים במשכן, **הם ימי השורש לכל י"ב חודשי השנה.** והוא כותב בשם **רבו רבי מנחם מנדל ממרינוב זיע"א**, שמי שראייתו זכה, יכול לראות בכל יום מהימים הללו את כל אשר יקרה באותו חודש שכנגד אותו היום.

והוא מספר שרבו הקדוש ה'חוזה' מלובלין זיע"א, היה כותב ברוח קודשו בכל יום מהימים הללו, את כל מה שיהיה בכל חודש שכנגדו במשך השנה. ובאותה שנה שנפטר החוזה מלובלין בחודש מנחם אב, הוא כתב בתחילת ניסן רק עד יום ה' בניסן - שהוא כנגד חודש אב, זיע"א.

נסיים בדברי קודשו של מו"ר ועט"ר הראשל"צ הגאון הקדוש הרב מרדכי אליהו זיע"א שהיה מפרש על הפסוק: **"אָנִי ה' בְּעַמָּה אֲחִישְׁנָה"** (ישעיהו פרק ט), שגם אם אנו ראויים לגאולה רק בבחינת 'בעיתה', הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו יקיים לנו תיכף ומיד - 'אחישנה' - יחיש לנו את ה'בעיתה'! יראו וישמח לבנו במהרה בימינו אמן.

שבת שלום

"וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אֲשֶׁה כִּי תִזְרְעוּ וַיִּלְדָּה זָכָר וְטַמְאָה שִׁבְעַת יָמִים כִּימֵי נִדָּת דְּוֹתָהּ תִּטְמָא, וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשַׂר עַרְלָתוֹ" (ויקרא פרק יב)

מפרש "אור החיים" הקדוש זיע"א שהאשה המדוברת כאן היא כנסת (-כלל) ישראל, שמצינו בדברי הנביאים שנקראת אשה ביחס לקב"ה.

והקב"ה אמר למשה רבנו שאם ה'**אשה תזריע'** - כלומר אם כלל ישראל יעמלו בתורה ויקימו מצוותיה, על דרך אומרו (הושע י) 'זָרְעוּ לָכֶם לְצִדְקָה', ממילא - **'וילדה זכר'** - יזכו מיד לגאולה נצחית בניסים ונפלאות.

מוסיף "אור חיינו" ואומר שבגאולה הראשונה ביציאת מצרים היו ישראל ערומים מתורה וממצוות כדברי המכילתא (בא - פרשה ה): "הגיע שבועתו שנשבע הקב"ה לאברהם שיגאל את בניו ולא היה בידם מצות שיתעסקו בהם כדי שיגאלו, שנאמר 'שְׂדֵימִים נִכְנוּ וַיִּשְׁעֶרְךָ צִמְחָה וְאֶת עֵרְוָהּ וְגו' (שם טז, ז), ערום מכל מצות. נתן להם הקב"ה שתי מצות דם פסח ודם מילה שיתעסקו בהם כדי שיגאלו, שנאמר 'וְאֶעֱבֵר עֲלֶיךָ וְאֶרְאָךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדָמֶיךָ' וגו' (שם טז, ו)."

אך עקב כך שלא היתה להם זכות של תורה וכלל המצוות, היתה זו גאולה חלשה בבחינת 'נקבה', ולכן היה אחריה חורבן וגלויות נוספות.

אך הגאולה העתידה בב"א, שהיא גאולה עולמית שאין אחריה גלות, צריכה להיות בבחינת **'וילדה זכר'**, בה מוכרח להיות לעם ישראל זכות של לימוד וקיום התורה.

וגם אם לא יעסקו כל ישראל בשלמות בתורה, כדי שיזכו לבחינת 'אחישנה' [שהיא גאולה של ניסים ונפלאות], **מכל מקום יסורי הגלות יחד עם עמל התורה שהצטברו במשך הדורות, יספיקו כדי שגאולה זו תהיה לכל הפחות בבחינת 'בעיתה'** - כ'עני

עטרת-מרדכי.קום
054-4477-562
לעמותה אישור מס לסיניף 46

בית תורה וחסד "עטרת מרדכי אליהו"
רח' הרב זכריה מדאר א' 31 רחובות
972-54-4477562 / 08-9397933
www.ateretm.org | ateretme@gmail.com

"קמחא דפסחא" לעמלי תורה נזקקים

כל התורם 260 ₪ ומעלה לקמחא דפסחא
יתפללו עליו ועל בני ביתו
בבית מדרשנו באשמורת הבוקר בכל בחודש ניסן

הליכות מבית מרן

שו"ת בחושן משפט

הזמין מצות והסחורה התעכבה

ראובן הזמין משמעון מאה קילו מצות שמורות למכור לחג הפסח הבא עלינו לטובה. תאריך הגעת הסחורה נקבע לר"ח ניסן אך שמעון המוכר נאנס והסחורה הגיע ב"ב ניסן ראובן מסרב לקבל את הסחורה ביום י"ב ניסן ושמעון טוען שבאונס לא סיפק את הסחורה בזמנה ועל כן על ראובן לשלם לו עבור הסחורה.

תשובה

כתב מרן בסימן ר"ז ס"א "המקנה לחבירו בין קרקע בין מטלטלים והתנה תנאים שאפשר לקיימם בין שהתנה המקנה בין שהתנה הקונה אם נתקיימו התנאים נקנה הדבר שהוקנה ואם לא נתקיים התנאי לא קנה".

וכתב הט"ז (יו"ד סימן רל"ו סק"ג) שכל תנאי במקח שהזמן גורם בו והוא עיקר ונאנס ולא קיים התנאי - בטל המקח. מה שאין כן אם אין התנאי עיקר.

וכתב בפתחי חושן (ח"ח פ"כ הערה ל' - עמ' תרנ"ד ד"ה ולולי) שנראה שהש"ך הבין שהט"ז לא מיירי בתנאי גמור אך כתב הפתחי חושן שאפשר שהט"ז מיירי בתנאי גמור ואז מחלק שאם התנאי עיקר המקח בטל מה שאין כן כשאינו עיקר אינו בטל כנ"ל אך בלא תנאי מפורש אלא שהזמן המקח וסיכמו שיתן את הסחורה ביום השוק ולא הגיע בכל אופן המקח בטל.

אך הש"ך בנקודות הכסף שם חולק על הט"ז וסובר שכל שלא נתקיים התנאי המקח בטל וכ"כ בחו"מ סימן כ"א ס"ק ג'.

עוד כתב בנקודות הכסף דכשהתנו מתחילה אז הדין שבכל אופן המקח בטל אך כשמתחילה נעשה המקח בסתם יש לחלק כחילוק הט"ז.

לסיכום:

נראה לדינא דאי אפשר לחייב את ראובן לקבל את המצות ב"ב בניסן כיון שזמן הגעת הסחורה קרוב לחג הפסח ובטל המקח אף להט"ז (ועיין בפת"ש שם בשם הבית מאיר).

אך אם הגעו המצות בב' או ג' בניסן באנו למחלוקת הט"ז והש"ך והמוציא מחבירו עליו הראיה ולפי הש"ך ראובן פטור מלקבל את הסחורה ולכן אם לא שילם ראובן על המצות אי אפשר לחייב את ראובן לקבל את הסחורה אך אם שילם לשמעון על המצות אי אפשר להוציא משמעון את המעות ולבטל את המקח.

הלכות מצרן

הנהגות ממרן לפסח

מרן היה מדגיש - "אין לזלזל בחומרות בפסח ועל כל אחד להמשיך במנהג אבותיו" בדיקת חמץ - מקומות ואופני הבדיקה

מיד אחר תפילת ערבית חזר לביתו והתחיל בבדיקת חמץ.

בשעת הבדיקה לא היה מכבה את האור בבית.

הילדים הקטנים שבבית (נכדים) היו מחביאים את עשרת הפתיתים של החמץ. כמו כן הקפיד שירשמו היכן החביאו את הפתיתים כדי שלא ישכחו בשעת בדיקת חמץ. את הפתיתים הניחו בתוך נייר סגור ובתוך ניילון כדי שלא יתפזרו חתיכות מהחמץ במקומות נקיים. בשעת הבדיקה היה נותן ביד הילדים הקטנים פנסים כדי שירגישו שותפים בבדיקה.

את הבית בדק באופן יסודי ביותר במשך כמה וכמה שעות, גם בעת זקנותו, ואעפ"י שהדבר היה דורש ממנו כוחות רבים.

מקומות שלא היה מכניס שם חמץ מעולם, כגון: תיק הטלית והתפילין, לא היה בודקם. כמו כן לא בדק מעל הארונות והספריות כיוון שאין דרך להכניס לשם חמץ. אמנם במקום שילדים קטנים יכולים להגיע, כגון: תחילת המדפים, היה בודקם.

מרן הרב בדק את ארונות הבגדים.

ספר שהיה מסופק אם השתמש לידו בחמץ היה עובר דף דף ובודקו (במשך כל השנה היה מקפיד לא לאכול ליד ספרים כדי שלא יכנסו לחשש שיש בהם חמץ).

את החריצים שהיו בשיש שבמטבח ובכל מקום היה סותם עם סיליקון או עם גבס (כדי שיהיה חמץ קבור).

בשעת הבדיקה לא היה מפסיק בדבור אפילו לצורך, ולשם כך היה מסכם עם מי שסייע לו בבדיקה שסימנים מסוימים יהיה כוונתם לדברים מסוימים, כגון: לשאול את הרבנית תחי' על דברים מסוימים.

קצתא דפסחא

האם באמת צריך לתת קמחא דפסחא?

קמחא דפסחא - הזוהר הקדוש כתב כי בכל החגים והזמנים צריך האדם לשמוח ולשמח לב עניים, ואם הוא שמח לבדו ואינו משמח עניים, עליו נאמר: "וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם" (מלאכי ב' ג), וכן: "חדשיכם ומועדיכם שנהא נפשי היו עלי לטרח" (ישעיה א' ד). לכן יזהר כל אדם לשמח לב עניים, יתומים ואלמנות, וה' ישמח לבבו. (זוהר יתרו פח ב).

כתב הרמב"ם (הלכות יום טוב פרק ו' הלכה יח) בעניין מצוות השמחה בחג שיש מצוה לשמוח ולשמח את אשתו וילדיו "וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל (דברים ט"ז) לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האומללים. אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו, ועל אלו נאמר (הושע ט'): 'זבחייהם כלחם אונים להם, כל אוכליו יטמאו, כי לחמם לנפשם'. ושמחה כזו - קלון היא להם, שנאמר (מלאכי ב'): 'וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם'".

יש להדגיש, כי יש פוסקים אשר נתנו למנהג זה תוקף של הלכה. ודבר זה הוא חיוב על כל אדם, ואינו חומרא או חסידות בלבד. ועל כן מי שגר בעיר שלושים יום ויותר חייב ליתן למגבית זו. והעני שגר בעיר יותר משלושים יום יכול לקבל ממגבית זו. והגבאים יתנו לכל עני לפי מצבו ומספר נפשות ביתו. (משנ"ב ב"ס"ק ה).

שיעורי תורה מרבני בית מרן במגוון נושאים <<< www.ateretm.org

מנשה בן חביבה ז"ל	משה בן לולו ז"ל	לארי רפאל בן שרה נינה ז"ל	משה יוסף בן צינה ואליהו ז"ל	עליזה בת חנה ועקב ז"ל	יוסף בן כמיסה ז"ל	ישעיהו זליג בן משה ז"ל	מיכאל בן אלכסנדר ז"ל	ישראל מכלוף רפאל סבג בן אליהו ושרה ז"ל	יצחק זכאי בן שלמן שלמה ושינה שושנה ז"ל
-------------------	-----------------	---------------------------	-----------------------------	-----------------------	-------------------	------------------------	----------------------	--	--

עטרת תפארת

העלון מוקדש
לרפואת אילה חן בת אודליה
לע"נ מלכה גינה בת רחל ע"ה

אורייתא הפרשה מזווית נשית

הצרת מלמדת אותנו

הלצים הרשעים: בתחילה מרבין בדברי הבאי, כעניין שנאמר: 'וקול כסיל ברוב דברים', ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים, כעניין שנאמר בתהילים: 'תאלמנה שפתי שקר הדבורות על צדיק עתק, ומתוך כך יהיה להן הרגל לדבר בנביאים ולתת דופי בדבריהם... ומתוך כך באין לדבר באלהים וכופרין בעיקר, ... והרי הוא אומר (תהלים ע"ג, ט'): 'שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ' - מי גרם להם לשית בשמים פיהם? לשונם שהלכה תחילה בארץ. זו היא שיחת הרשעים שגורמת להן ישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי משתאות עם שותי שכר. אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה. לפיכך הקב"ה עוזר על ידן ומזכה אותן בה, שנאמר: 'אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו"'.
הרמב"ם מאריך שלא כדרכו, כדי ללמדנו שההתרחקות מלשון הרע המביאה לצרעת הינה הוראה מעשית, ולא דרך חסידות בעלמא. ומטרת הצרעת היא לעורר את האדם לתשובה, כדי שייזהר מהחטא החמור של לשון הרע.
לעומת לשון הרע - כמה נחת נגרמת להקב"ה בשומעו את בניו מדברים ביניהם דיבורי תורה, דיבורי תפילה וכל דיבור טובים, שמסויפים אור לאדם ולעולם.

נגעי הצרעת הם תופעה על-טבעית שהיתה קיימת רק בעם ישראל בשל קדושתם. וכך הוא לשון הרמב"ן: "והבגד כי יהיה בו נגע צרעת - זה העניין איננו בטבע כלל ובפרט נגעי בגדים, וכן נגעי הבתים".
דרכו של הרמב"ם בספרו הגדול "היד החזקה", שהוא כותב הלכות מעשיות ואין הוא מביא בספר זה דרשות או דברי מוסר (רק בסוף כל חלק מה"ד ספרים). אף על פי כן, בהלכות טומאת צרעת כותב הרמב"ם הלכה שכולה דרשה ומוסר: "הצרעת הוא שם האמור בשותפות... אינו ממנהגו של עולם אלא אות ופלא היה בישראל, כדי להזהיר מלשון הרע, שהמספר בלשון הרע משתנות קירות ביתו. אם חזר בו - יטהר הבית, אם עמד ברשעו עד שהותץ הבית - משתנין כלי העור שבביתו שהוא יושב ושוב עליו. אם חזר בו - יטהרו, ואם עמד ברשעו עד שיישרפו - משתנה עורו ויצטרע, ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע. ועל עניין זה מזהיר בתורה ואומר: 'השמר בנגע הצרעת... זכור את אשר עשה ה' אלהיך למרים בדרך'... קל וחומר לבני אדם הרשעים הטפשים שמרבים לדבר גדולות ונפלאות. לפיכך ראוי למי שרוצה לכוון אורחותיו להתרחק משיבתן ומלדבר עמהן, כדי שלא ייתפס אדם ברשת רשעים וסכלותם. וזה דרך ישיבת

תאמר לבית יעקב

ש"ת שהופנו למרן הרב בנושאי הבית היהודי

הלכות כלליות לפסח

תמונות - מי שיש לו תמונה עם שיבולים על הקיר או מגש של חמץ תלוי לנוי על הקיר - יורידו משם ויצניעו לפני הפסח, שמא יבוא בפסח להורידו ולהשתמש בו.
כרית כוסמת - כרית המלאה בכוסמת לא ישכב עליה בפסח, אלא ישים אותה עם החמץ וימכרנה לגוי.
כלים שלא משתמשים בהם בפסח - אין צורך להכשירם אבל צריך לשפשף היטב לפני פסח שלא יהיה חמץ ניכר. ויעשה זאת קודם תחילת שעה ששית. ויצניעם במקום צנוע שאינו רגיל לילך לשם בפסח. וטוב לסגרם בחדר מיוחד ולהצניע את המפתח עד לאחר הפסח.
לכתחילה לא יצניע את כלי החמץ במטבח אלא במחסן, ואם מצניעם במטבח אין די בהדבקות מדבקה שכתוב בה "חמץ" על הארון, אלא ידביק את הארון עצמו בנייר דבק חזק על מנת שלא יפתח בקלות, באופן שאם בטעות יבוא לקחת משם כלי יזכר בינתיים.
גם מי שמוכר את כל חמצו לגוי צריך לנקות את הכלים כיון שאין נכרי שיקנה את "חמץ הדבוק בכלים". ואת הכלים עצמם אין אנו מתכוונים למכור. ולכן יש לשפשף ולנקות את הכלים היטב. (ובדיעבד, מי שמכר "חמץ הדבוק בכלים" לגוי - יכול להשתמש בכלים אלו אחר הפסח. ואם לא מכר לגוי - ינקת אותם אחר הפסח).
כלים שמשתמשים בהם בפסח - צריך להכשירם אם הם משומשים. ואם הם חדשים - הם צריכים טבילה בלבד.

(מתוך מאמר מרדכי - מועדים)

פיה פתחה נשים ונפלאות

עברתי לגור בחברון ופתחתי גמ"ח, כפי שהורה לי הרב. הייתי אוסף מאנשים כספים, מצרכים ומוצרי מזון, חפצי בית משומשים וכדומה, ומחלק למי שאין לו. מדי פעם היה הרב שולח לי מנות קמחא דפסחא של "חסדי יוסף" ושל אחרים, ובשיא הפעילות שלנו היינו מחלקים לחמש-מאות משפחות נזקקות מצרכים לחגים בסכומי כסף גדולים, שכללו מוצרים בעלי ערך.
חודשיים לפני שהרב נפטר, הוא ביקש לקרוא לי לבית החולים "שערי-צדק". הגעתי אליו לטיפול נמרץ. ראיתי שזה היה חשוב לרב, כי בדרך כלל לא הרשו לאנשים להיכנס למקום זה מבחינה סטרילית. עטפו אותי בבגדים מיוחדים וניגשתי אל הרב, ששכב על מיטתו וכולו מחובר למכשירים, צינורות וכד'. הרב בקושי יכל לדבר, אבל הוא שמח לקראתי ואמר לי: "אל תפסיק. תמשיך לתת אוכל לאנשים!". אחר כך הוסיף ואמר: "אם תהיה לך בעיה - תבוא אלי ואני אעזור לך!". כעבור חודשיים נפטר הרב לבית עולמו.
עברו תשעה חודשים, הגיע ערב חג הפסח, אבל כל כספי הגמ"ח נגמר. לא היה לנו כסף אף לא למצה אחת לנזקקים. ידעתי שחמש-מאות משפחות מחכות לי לקבל מצרכים לקראת חג הפסח. אם אני לא אתן להן - נראה שלא יהיה מי שיתן להן. ואין לי אפילו מצה אחת לרפואה.
בצר לי עליתי לקברו של הרב זצ"ל. עמדתי שם ליד הקבר, התפללתי ובכיתי אמרתי לו: "אמרת לי שלא תעזוב אותי. אמרת שתעזור לי. אני צריך עזרה". למחרת בא אלי משהו ושאל אם אני מחלק מזון לנזקקים. השבתי לו שכן. הוא המשיך ושאל האם אני צריך עזרה כספית, והשבתי: כן, בוודאי. עוד אני תוהה על פשר השאלה, פתח אותו אדם פנקס צ'קים ושאל: כמה? אמרתי לו שאני צריך בעבור חמש-מאות משפחות, והוא המשיך ושאל: כמה צריכה כל משפחה? אמרתי לו שלות כל סל מזון היא שלוש-מאות שקל. ללא היסוס הוא כתב לי צ'ק על כל הסכום שאני צריך.
נדמהתי! היה לי ברור שידו של הרב מרדכי אליהו בסיפור הזה, אבל לא פיללתי שזה יבוא כל כך מהר. הבנתי שהרב פועל אחרי פטירתו כשם שהיה פועל בימי חייו. הייתי סקרן לדעת איך הרב פועל. שאלתי את האישה שהביא לי את הצ'ק: "מאיפה באת? מי שלח אותך?". אבל הוא סירב לענות לי. דחקתי בו, עד שהוא אמר שתי מילים בלבד: "הרב אליהו". "מה הרב אליהו?", שאלתי. "עד כאן", הוא ענה.

מעוניינים להנצית את יקירכם בעלון חייגו אלינו
054-4477562

רבקה בת יהודית ז"ל	אברהם מכלוף בן רינה ז"ל	ימימה בת שולמית ז"ל	יעקוטה שרה בת אלעקרי שושנה ז"ל	שלום עטאלה בן שמעון ז"ל	מאיר בן יחזקאל ז"ל	יהיאל בן פאיז ז"ל	יעקב בן יהיא למשפחת בן יוסף ז"ל	יוסף בן מרים ז"ל	ר' שרגא דן בן ר' ברוך אהרן ז"ל
--------------------------	----------------------------------	---------------------------	---	----------------------------------	--------------------------	-------------------------	--	------------------------	--------------------------------------

עטרת מרדכי לילדים

פרשת השבוע: תזריע

עלון הילדים מבית מרן הגה"צ הראשל"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל

מעשה רב

ברכה עד בלי די

ספר בנימין הלוי יעקובי: אהבת ישראל של הרב ומדת הסבלנות שלו כלפי כל אחד מישראל עם המניחות שלו היא מן המפרכסמות. בכל שנה ביום הלולת מרן הרב זצ"ל, עולים בי זכרונות מארועים מיוחדים עמו ומפעמים שבהן אני מתחתי את מדת הסבלנות שלו מרב שמחה והתרגשות והוא המשיך להאיר לי ולכלם פנים.

היה זה באחד מימי הלמוד של מכון "צורבא מרבנן" שהתקיים בערב ימי חג הפסח בבית כנסת השוכן בגבעת שמואל. הייתי ילד צעיר, וזו הייתה לי הפעם השניה בה זכיתי לחזות בזיו פניו הקדושות של עטרת ראשנו מרן הרב זיע"א. בית הכנסת היה מלא באנשים, והליכה של כחצי דקה ארצה לרוב פרבע שעה מרב אנשים שהשתרכו בתור להתברך מפיו.

כשפגשתי ברבנו התרגשתי מאוד. חשתי כי זה עתה פגשתי ברבם של ישראל. מרב התרגשות בקשתי לנצל את המעמד עד תם ולהתברך עוד ועוד. כך ארע שבמשך הזמן שבו הרב צעד אל פתח בית הכנסת, השתחלתי שוב ושוב אל התור, נשקפתי את ידו הקדושה וקבלתי ברכה.

כנראה שקצת הגזמתי בכך והמלויים של הרב רמזו לי שאני מטריח את הרב. אך הרב הביט בי, קרץ בעינו וחיך בשלוה, וכאלו אמר לי ללא מלים "תנוח דעתך". לאחר שהרב נכנס לרכבו, סגר את הדלת, וכבר הנהג מתכוונן לתנועה, נסיתי את מזלי והתקרבתי אל האוטו כדי לבקש ברכה בעבור אחותי. הרב פתח את הדלת והזדקף בעמעע, ברך את אחותי בכל לבו, ונכנס בחזרה אל הרכב. או אז נסעו הרב ופמליתו אל דרכם.

דרכו של רבנו הקדוש הותירה בי את חותמה וחיזקה בי את הרצון לדבק בדרכיו, להיות קשוב אף לילד קטן במלוא ההקשבה.

חידושים בפרשה

מדוע מצרע יוצא מחוץ לעיר!

שבת שלום ילדים יקרים

"כל ימי אשר הנגב בו יטמא טמא הוא בדרך ישב מחוץ למחנה מושבו" (וי"ג, מ"ו) מפרש רש"י 'מחוץ למחנה' - חוץ לשלוש מחנות. בזמן בית המקדש היו המחנות מחלקים בצורה כזאת: העיר ירושלים כלה, עד פתח הר הבית נחשבת מחנה ישראל.

מהר הבית ועד פתח העזרה - מחנה לוי. ומפתח העזרה ופנימה - מחנה שכינה. הדין הוא, שממחנה שכינה משלחים טמא לפש, ממחנה לוי משלחים זב, וממחנה ישראל משלחים צרע.

מה ענינה של חלקה זו? ידוע שדיני טמאה וטהרה הם חק, בלי טעם. אבל רמז יש כאן: הצרעת באה על דבור רע, על הוצאת שם רע ועל לשון הרע. בעל לשון הוא בגדר כופר, כוח הדבור הנו כוח מיוחד לבני האדם, כפי שתרגם אונקלוס על הפסוק "ויהי האדם לנפש חיה" - "לרוח ממלא", רוח שמדבר. מי שמנצל את הכוח הזה לרעה, לדבורים רעים, הרי הוא פוגם בעקר מעלתו של האדם. אדם כזה צריך לצאת מחוץ למחנה, לשהות שם לבדו, רחוק ממחברת בני אדם, כדי שלא ימשיך להשתמש בלשונו. גם מחוץ למחנה, חיב הוא להזהיר כל מי שמתקרב אליו ולומר לו: "טמא! טמא!", אל תתקרב אלי! זו התרופה שלו על חטאו בלשון.

לעמת זאת, טמאת זב היא בסתר, והיא נובעת ממחשבות לא טובות והרהורי עברה. לזב מתר להכנס למחנה ישראל, כיון שאין הוא עלול לפגע שם באחרים, אבל למחנה לוי, ששם נמצאים אנשים קדושים וטהורים, אשר מחשבתם מחשבת קדש, אינו ראוי להגיע.

טמא נפש שנטמא למתים - אותו אין לשלח ממחנה לוי. אין הוא פוגם במחנות ישראל ולוי. אולם הוא נקרא "טמא לנפש", משום שנפשו, נשמתו הקדושה, נפגמה. לכן אין הוא יכול להכנס למחנה השכינה. האדם הוא משכן לנשמה, כפי שהמקדש הוא מקום השכינה. אדם שנפשו איננה טהורה אינו ראוי להכנס למקום השכינה. אמנם הוא נשאר בחברת שבט לוי ובחברת שבטי ישראל, כדי שהם יקרבו אותו וילמדו אותו לטהר את עצמו ואת נפשו.

(מעבד מחור "דברי מרדכי")

נדולים צדיקים

הרב אריה לוי זצ"ל - "אבי האסירים"

השבוע (ט' ניסן) יחול יום פטירתו של הצדיק הרב אריה לוי זצ"ל. הרב נולד ב- ו' ניסן תרמ"ה, ברוסיה.

כבר מגיל צעיר נודע כמתמיד ועליו ולמד בישיבות בריסק ובוולוז'ין. בגיל 20 עלה לארץ ישראל, בתחלה ליפו ולאחר מכן לירושלים, שם למד בישיבת תורת החיים, והסמך לרבנות. במשך שנים כהן כרב וכמשגיח בתלמוד תורה שליד ישיבת עץ חיים, וחנך עשרות רבות של תלמידים בנעם ובמתק הליכותיו.

בנוסף על עבודתו כרב היה נוהג לפקד בקביעות את בית החולים למצרעים בירושלים, ומעודד את רוחם של החולים. למרות מצבו הפכללי הדחוק הרבה בגמילות חסדים ונודע במצוות רבות שעשה.

בתקופת המנדט הבריטי נהג הרב ללכת מדי שבת בבקר לבקר את אסירי המחטרות בבתי הכלא, לעודד את רוחם ולהעביר להם מכתבים. את ידיהם היה מלטף בחם ובאהבה, עד שמי שזכה ללטיפת ידו העיד כי התחושה הנעימה לוותה אותו במשך שנים ארוכות.

גם את עולי הגרדום בקר בכלא, ולעמדתם זכו אף האסירים הפליליים ליחס חם ומנוח. בזכות בקוריו אלו זכה הרב אריה לוי המפרסם "אבי האסירים". צנעת הליכותיו ומעשי החסד הרבים שעשה הפכו לשם דבר. נפטר בגיל 84 בירושלים ונטמן בבית הקברות בסנהדריה. יהי זכרו ברוך.

חידות

- מה הקשר בין שבת ברית מילה ותורה?
- אלו 3 שמות של נגעים שמזכרים בפרשה?
- איך נקראת צרעת הראש?
- מהי גבחת?
- "ושב בדרך" - איזה ענש מדה כנגד מדה יש כאן?
- מה לומדים מהפסוק: "לכל מראה עיני הכהן"?
- מנין לומדים שטהרת המצרע היא רק ביום?
- איזה פסוק מלמד כי רק הכהן יכול להחליט מי מצרע?
- למה ברית המלה ביום השמיני דוקא?
- למה ברית המלה ביום השמיני דוקא?

בדיחה

נשיא מדינת ארה"ב ושר הביטחון יושבים בבית מרוח, לפתע נכנס בחור ופונה אליהם: שלום, מה אתם עושים? הנשיא עונה: אנחנו מתכננים את מלחמת העולם השלישית! הבחור המופתע שואל: נו, ומה הולך לקרות? הנשיא עונה: ובכן, אנחנו הולכים להרוג 141 מיליון ערבים ורוכב אופניים. הבחור משתומם: רוכב אופניים?! הנשיא פונה לשר הביטחון ואומר: אתה רואה? אמרתי לך שלאף אחד לא יהיה אכפת מ-141 מיליון ערבים.

בין הפותרים תערך הגרלה אחת לחודש על כרטיס ספר ע"ש 50 ש"ח

את התשובות יש לשלוח עד יום שלישי למייל ateretme@gmail.com או להניח בתיבה המונגת בחצר בית הכנסת רחוב זכריה מדאר 31א' רחובות לביירוים 08-9397933